

Mina de Carbó

Sant Pere Sallavinera

Ubicació

Comarca: Anoia
Lloc/Adreça: Plans de l'Espona. Al nord del nucli de Llavinera
Emplaçament
Alçada: Camí de la Llavinera, abans del cinquè trencant a l'esquerra
692

Coordenades:

Latitud: 41.75751
Longitud: 1.5542
UTM Est (X): 379807
UTM Nord (Y): 4623863

Classificació

Número de fitxa 08189 - 81
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Obra civil
Estil / època: Contemporani Popular
Segle XIX-XX
Estat de conservació Dolent
Notes de conservació: Boca enderrocades i plenes de vegetació
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: 08188A001000960000FG
Autoria de la fitxa Núria Cabañas
Data de registre de la fitxa: dj., 09/05/2019 - 02:00

Descripció

La mina de carbó es troba situada prop del mas de l'Espona, en el talús del marge esquerre del camí de la LLavinera. Actualment es conserva l'entrada excavada al sediment geològic i envoltada de vegetació.

Observacions:

S'han localitzat diverses mines però no es poden relacionar amb el llistat de nom de l'obra de Josep Riba i Gabarró.

Història

A mitjans del segle XIX els municipis de l'Alta Anoia van experimentar un creixement econòmic lligat a l'explotació del lignit. És van obrir un gran nombre de mines per l'obtenció d'aquesta primera material atès que l'hulla britànica tenia un cost molt elevat. L'explotació d'aquestes mines està estretament lligada al procés d'industrialització d'Igualada.

A partir de l'any 1841 es van començar a constituir societats però no fou fins l'any 1856, amb l'inici de les obres del ferrocarril quan es va iniciar un procés especulatiu de registre de mines i a formar societats mineres. Malgrat tot, el carbó que s'extreia era de mala qualitat, amb una proporció molt elevada de pirita i sofre que provocava que s'inflamés amb contacte amb l'atmosfera.

A partir de la I Guerra Mundial i fins després de la Guerra Civil les importacions de hulla britànica van disminuir enormement a causa de les dificultats en el transport marítim. Aquesta situació va provocar que s'obriessin noves mines i la producció del lignit va augmentar considerablement. Un cop finalitzada la guerra la política autàrquica del govern va propiciar que la producció de lignits augmentés considerablement amb la ciutat de Barcelona com a principal benefactor.

A partir de l'any 1959, amb l'obertura de les fronteres, el mercat de lignits va disminuir ja que la seva explotació anava lligada a abastir el combustible de les fàbriques de ceràmica, ciment, calç i guix de la comarca.

En el cas de Sant Pere Sallavinera és té constància de l'existència de 12 mines de carbó gràcies a l'obra de Josep Riba i Gabarró. D'aquestes mines es coneix el nom i l'any de concessió però no la seva localització.

Hi havia la mina Feliciano (1858), mina Dolores (1858), mina San Gabriel (1858), mina Camelia (1859), mina Fortuna (1859), mina Aprobación (1872), mina 3ª Demasía Calaf (1918), mina 4ª Demasía Calaf (1918), mina Santa María (1946), mina Feixes 1947), mina Roma (1957) i mina San Jorge (1958).

Aquestes mines estan formades per una o dues boques, situades a poca distància i excavades al geològic i en el talús dels camins. Des de les boques es pot observar part de la galeria, excavada al sediment natural, reomplerta pel propi sediment que s'ha anat desprenent de les parets i del sostre de la galeria.

Bibliografia

BOIXEREU, E. (2007). Historia minera de la cuenca lignitifera de Calaf (Barcelona), un patrimonio minero prácticamente desaparecido. Sociedad Española para la Defensa del Patrimonio Geológico y Minero. Madrid.

RIBA GABARRÓ, J. (2003). Història de l'explotació dels lignits del districte de Calaf. Eumo Editorial. Ajuntament d'Igualada. Centre d'Estudis Comarcals d'Igualada.

